

AESCHYLUS

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Aeschylus

Προμηθεύς Δεσμώτης

«Public Domain»

Aeschylus

Προμηθεύς Δεσμώτης / Aeschylus — «Public Domain»,

Содержание

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ	7
Κонец ознакомительного фрагмента.	18

Aeschylus

Προμηθεύς Δεσμώτης

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Από την θαυμαστήν τριλογία του Αισχύλου «Προμηθεύς» μας σώζεται μόνον το δεύτερον μέρος, ήτοι ο «Προμηθεύς δεσμώτης». – Πρώτον μέρος ήτο ο «Πυρφόρος Προμηθεύς» και τρίτον ο «Προμηθεύς λυόμενος».

Φαίνεται δε η τριλογία αυτή να είναι από τα τελευταία έργα του μεγίστου τραγικού, διότι εις το σωζόμενον δεύτερον μέρος της υποφαίνεται η εισαγωγή τρίτου υποκριτού, ήτοι ο θεμελιώδης νεωτερισμός, τον οποίον έφερεν εις το θέατρον ο Αισχύλος.

Ο Προμηθεύς δεν έχει θέμα από την ιστορικήν παράδοσιν, αλλ' από την θρησκευτικήν των Ελλήνων μυθολογίαν, παρουσιάζεται δε ο ήρωας του έργου μάλλον ως αιώνιον σύμβολον παρά ως εκπροσώπησις ενός πάθους ή καιρικών συνθηκών – όμοιος με τον Προμηθέα της Ησιοδείου Κοσμογονίας, ήτοι βοηθός της ανθρωπίνης σκέψεως και ενεργείας, ανώτερος δε μάλιστα εις τον Αισχύλον παρ' ό,τι ευρίσκεται εις τον Ησίοδον, διότι δυνατώτερα παρουσιάζεται η αιωνία πάλη μεταξύ της φύσεως και του ανθρώπου και τραγικώτατα φαίνεται η κακή μοίρα κάθε υπερτέρας και φιλανθρώπου διανοίας.

Ο Προμηθεύς, ένας από τους Τιτάνας, ισχυρός και μετά την καταστροφήν των άλλων Τιτάνων και την επικράτησιν του Διός, διότι υπήρξε φίλος αυτού και βοηθός εις τον αγώνα, παρουσιάζεται μεγάλος φίλος των ανθρώπων. Τους διδάσκει τας τέχνας και τρόπους διά να καλυτερεύσουν την αθλίαν ζωήν των, αποκρύπτει απ' αυτούς την φροντίδα και την πρόγνωση του θανάτου, διά να ζουν ευδαιμονέστεροι και τέλος, υπερβαίνων το μέτρον των αγαθών, τα οποία οι θεοί έταξαν διά τους ανθρώπους, τους χαρίζει το πυρ, κλέψας αυτό από την κάμινον του Ηφαίστου. Διά την πράξιν του όμως αυτήν οι θεοί οργίζονται εναντίον του και ο Ζευς αποφασίζει την καταδίκην του.

Έως εδώ ετελείωνε το πρώτον της τριλογίας δράμα, ο «Πυρφόρος Προμηθεύς».

Κατάδικος ο Προμηθεύς, μισητός από τους θεούς, απάγεται εις τον Καύκασον υπό των εκτελεστών της θεϊκής αποφάσεως, το Κράτος, την Βίαν και τον Έφαιστον, τον μόνον που συμπονεί διά τα δεινά του. Και απ' εδώ αρχίζει το δεύτερον δράμα, ο «Προμηθεύς δεσμώτης». – Εκεί, επάνω εις απόκρημνον βράχον, ο Έφαιστος με θλίψιν του καρφώνει ορθόν τον φιλόανθρωπον Τιτάνα, δένοντάς τον με δεσμά ακατάλυτα, δια να έρχεται ο αετός του Διός να του κατατρώγη καθημέραν το ήπαρ. Και εκεί, ενώ θρηνεί ο Προμηθεύς και διαμαρτύρεται, έρχονται αι Ωκεανίδες νύμφαι να τον παρηγορήσουν, ο πατήρ Ωκεανός να τον συμβουλεύση, πρόθυμος να τον βοηθήση, και ο Ερμής διά να τον χλευάση και να τον απειλήση, ώστε να κάμψη την αγερωχίαν αυτού. Αλλά ο Προμηθεύς αταπείνωτος, προλέγει δια το μέλλον τον εκθρονισμόν του Διός και κρατεί κρυφόν το περί τούτο μάντευμα, που το είχε ακούσει από την Θέμιδα, την μητέρα του. Προτιμά να κατακεραυνωθεί και να ριφθή εις τα Τάρταρα, παρά να φανερώση την πρόρρησιν πριν τον ελευθερώση ο Ζευς. Και το μοιραίον τέλος της αγερωχίας προς τους θεούς επέρχεται· η κατακεραύνωσις του Προμηθέως, δια να υποστή κατόπιν αυτός άλλας μεγαλυτέρας βασάνους, είναι το τέλος του δευτέρου μέρους της τριλογίας.

Η απολύτρωσις του Προμηθέως από τον Ηρακλή κατά συγκατάβασιν του Διός και πιθανότατα η κατόπιν της θεϊκής επιεικείας υποταγή του Τιτάνος εις τον Δία, τον εκπρόσωπον της Θείας Βουλής, απετέλουν το τρίτον δράμα, ήτοι την ομαλήν και κατά το ανθρώπινον αίσθημα λύσιν της όλης τριλογίας, σύμφωνα με τους κανόνες της αρχαίας τραγωδίας.

Αυτή περιληπτικώς είναι η υπόθεσις του Προμηθέως, που βέβαια ήτο εις την αρχαιότητα και μένει έως σήμερον το πλέον γενικόν, το πλέον συμβολικόν και το πλέον μεγαλήγορον δράμα όλων όσα ποτέ εγράφησαν.

§§I. Z.

Τα πρόσωπα της τραγωδίας

ΚΡΑΤΟΣ και ΒΙΑ (προσωποποιήσις)

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ (ΝΥΜΦΩΝ)

ΩΚΕΑΝΟΣ

ΙΩ η ΙΝΑΧΟΥ

ΕΡΜΗΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

ΚΡΑΤΟΣ

Σε απόμακρο πλέον εφθάσαμε της γης τόπο,
σε Σκυθικήν απάτητη κ' έρημη χώρα.
Και τώρα εσύ Ήφαιστε να γνοιασθής πρέπει
της προσταγές όσες εσέ ο πατέρας έχει δώση,
τον κακούργο αυτόν εδώ επάνω σε βράχους
ψηλόκρημνους μ' άσπαστες να τον καρφώσης
αλυσίδες διαμαντοδεμένες. Γιατί τον δικό σου
τον ανθό, της μυριότεχνης φωτιάς σου
τη λάμψη κλέβοντας, αυτός εδώρησέ την
στους θνητούς· ώστε γι' αυτό του εδώ το κρίμα
στους θεούς χρέος είναι αντίποινα να δώση
για να μάθη του Διός την εξουσία να στρέγη
και τη φιλόανθρωπη γνώμη του να παραιτήση.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κράτος και Βία, για σας του Διός φθάνει
η προσταγή και τίποτα δεν σαςμποδίζει.
Όμως εμένα δεν μου βαστά η καρδιά μου·
με το ζόρι θεό συγγενικό μας να τον δέσω
σε βράχο κακοφούρτουνο. Αλλ' ανάγκη
είτ' έτσι είτ' αλλοιώς εγώ παίρνοντας θάρρος
σε τούτα να καταπιαστώ. Γιατ' είναι
βαρύ τον λόγο ν' αψηφάμε του πατέρα.
Της ορθόγνομης Θέτιδος γυιέ υψηλογνώστη,
άθελά μου άθελον εσέ πρέπει να καρφώσω
με αλυσίδες ασύντριφτες πάνω σε τούτο
το έρημο απ' ανθρώπους πετροβούνι,
όπου ποτέ σου ουδέ φωνή ουδ' όπι ανθρώπου
θα ιδής και τ' άνθος της μορφής θ' αλλάξης
απ' του ήλιου τη λαμπρή φλόγα κτυπημένος,
έτσι που ευχάριστη θα σου είναι η νύχτα,
η πλουμιδόστολη, το φως να σου αποκρύβη.
Κι' ο ήλιος το δροσόπαγο θα σκορπάη πάλι.
Κ' έτσι πάντα θα γίνεται. Κ' εσένα ο πόνος
του κακού ολοένα θα σε τρώη, γιατί ακόμη
δεν έχει γεννηθή ο άξιος να στο ελαφρώση.
Τέτοια σ' ευρήκαν για την αγάπη των ανθρώπων.
Γιατί θεός εσύ, για των θεών μη έχοντας φόβο

την όργιτα, παράδωκες εις τους ανθρώπους
περσότερες τιμές απ' ό,τι ωρίσθη.
Γι' αυτό και τον άχαρο θα φυλάς βράχο τούτο
ορθόστητος και αγωνάτιστος και δίχως ύπνο·
κι' ανώφελα πολλούς θρήνους και γόους θα φωνάζης.
Γιατί του Δία ο νους δύσκολα αλλάζει γνώμη,
κι' ο νειόφερτος στην εξουσία πάντα σκληρός είναι.

ΚΡΑΤΟΣ

Έτσι ας είναι. Τι χρονίζεις όμως και του κάκου
θλίβεσαι γι' αυτόν; Και τι δεν καταριέσαι
τον μισητότατον απ' τους θεούς θεόν ετούτον,
που το αγαθό σου δόλια επρόδωκεν εις τους ανθρώπους;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Στη συγγένεια βαρυταίριαχτ' είναι η δικαιοσύνη.

ΚΡΑΤΟΣ

Σύμφωνος είμαι. Αλλά το λόγο του πατέρα
πώς είναι δυνατό να παρακούσης;
Τούτο περσότερο δεν το φοβάσαι;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πάντα εσύ άσπλαχνος κι' άγριος είσαι.

ΚΡΑΤΟΣ

Σε τίποτε δεν ωφελεί θρήνος για τούτον.
Και για τ' ανώφελα μάταιος είν' ο κόπος.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ω εσύ πολυμίσητη των χεριών μου τέχνη.

ΚΡΑΤΟΣ

Τι οκνεύεις; Των τωρινών ετούτων πόνων
αιτία δεν είν' η τέχνη σου, να στο πω έτσι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Όμως αυτή ενός άλλου ας είχε λάχει κλήρος.

ΚΡΑΤΟΣ

Όλα μελλάμενα μας είναι, εξόν μονάχα
τους θεούς να ορίζουμε, κι' άλλος κανένας
ελεύθερος δεν είναι εκτός ο Δίας.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Γνωρίζω το και δεν μπορώ ν' αντιλογήσω.

ΚΡΑΤΟΣ

Δεν καταπιάνεσαι λοιπόν αυτόν να δέσης
εις τα δεσμά, μη σε νοιώση να οκνεύης ο πατέρας;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Νά, μπροστά σου ιδές της χειροπέδες.

ΚΡΑΤΟΣ

Στα χέρια του βάνοντάς τες δυνατά και στέρα
κτύπα με το σφυρί και κάρφωσ' τα στο βράχο.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τελειώνει όπου και νάν' και δεν αργεί το έργο τούτο.

ΚΡΑΤΟΣ

Πιότερο χτύπα, σφίγγε και χαλαρωμένα
τα δεσμά πούπετα μην αφήνης. Γιατί άξιος είναι
και στα πλέον αμήχανα γλυτωμό ναύρη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ατράνταχτα είναι αυτός ο ώμος δεμένος.

ΚΡΑΤΟΣ

Και τον άλλο κάρφωσ' τον τώρ' ασφαλισμένα,
να μάθη ο δόλιος πως είν' αδεξιότερος του Δία.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Εξόν αυτός άλλος δεν δύναται κανένας
δίκηο παράπονο να έχη μαζί μου.

ΚΡΑΤΟΣ

Τώρα με σφήνας αδαμάντινης μυτερό δόντι
κάρφωσ' του δυνατά τα στήθη πέρα ως πέρα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Αχ, για τους πόνους σου, Προμηθέα, στενάζω.

ΚΡΑΤΟΣ

Και πάλι οκνεύεις συ και για του Δία
τους εχθρούς στενάζεις; Κύτταξε μη λάχη
να λυπηθής τον εαυτό σου καμμιά μέρα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Δεν βλέπεις θέαμα κακοθώρητο στα μάτια;

ΚΡΑΤΟΣ

Βλέπω να λαμβάνη αυτός όσα του αξίζουν.
Όμως τα δεσμά βάλε του στα πλευρά γύρω.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κι' αυτό να πράξω θέλω. Μη πολυπροστάζης.

ΚΡΑΤΟΣ

Να μην προστάζω; Και με κραυγές ακόμα
θα σου φωνάξω εγώ. Προχώρα κάτω
και στα δεσμά τα σκέλη δέσμεψέ του.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Και τούτο εγίνηκε με λίγο κόπο.

ΚΡΑΤΟΣ

Των ποδιών τώρα τα σίδηρα δυνατά χτύπα,
γιατ' άγριος είναι τός που επρόσταξε το έργο.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Άγρια όμοια είν' η γλώσσα σου με τη μορφή σου.

ΚΡΑΤΟΣ

Ας είσαι μαλακός εσύ, και τη δική μου
την αγριότητα και την όργιά μου
την τραχειά μη μου χτυπάς εμένα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πάμε· έχει πια δίχτυ γύρω στο κορμί του.

ΚΡΑΤΟΣ

Εδώ τώρ' αυθαδίαζε και τα καλά
των θεών κλέβοντας στους θεούς δίνε.
Σε τι τάχα οι θνητοί μπορούν να σ' ελαφρώσουν;
Οι Θεοί ψεύτικα Προμηθέα εσέ ονομάζουν·
χρειάζετ' εσέ του ίδιου κάποιος Προμηθέας
να μηχανευθή απ' αυτά τα δεσμά να σε λυτρώση.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Ω αιθέρα θείε κι' ω εσείς πνοές
γοργόφτερες κι' ω ποταμιών πηγές
κι' ω αναρίθμητο γέλιο των κυμάτων
του πόντου κι' ω των όλων μητέρα γη·

και τον στέφανο του ήλιου π' όλα θωρεί
κι' αυτόν καλώ διάδικο· ιδέστε όσα εγώ
δεινά, θεός όντας, από θεούς τραβώ·
ιδέστε από τι μαρτύρια σπαραγμένος
τον άμετρο χρόνο θα διαβαίνω.
Τέτοια ο νέος ηγεμόνας των θεών
άπρεπα εσκέφθη δεσμά για μένα.
Γι' αυτό και για το μελλάμενο κακό, ωιμένα,
στενάζω, πότε τάχα θάρθη μια μέρα
να δώση τέλος σ' αυτά τα βάσανά μου.
Όμως τι λέγω σου· όλα όσα μέλλονται γνωρίζω
ένα προς ένα κι αναπάντεχο κακό κανένα
δεν θα με πλήξει. Τα που η μοίρα έχει τάξει
πρέπει να δέχεται ατάραχα όποιος ξέρει
πως της ανάγκης η εξουσία ανίκητ' είναι.
Αλλ' ούτε να σιωπήσω κι' ούτε να μη σιωπήσω
τα δεινά μου αυτά δύναμαι, που για να δώσω
δώρα στους θνητούς ο άτυχος αυτά έχω πάθει.
Σαν κυνηγός μες σε κούφιο ξύλο επήρα
πηγή κλεμμένη της φωτιάς, αυτής που είναι κάθε τέχνης
διδάσκαλος στους θνητούς και ζωής τρόπος.
Τέτοιο της αμαρτίας μου αυτής πληρώνω
αντίποινο, σε τόπο ουρανοσκέπαστο δεμένος
μ' αλυσίδες. Όμως ποιος ήχος, τι οσμή έχει φθάσει
ως εδώ, αφανέρωτη πετώντας· τι να είναι
από θεούς ή από θνητούς ή μαζί κι' απ' τους δυο;
Τάχα κανείς στης γης την άκρη, σ' αυτόν το βράχο
ήρθε να ιδή τα βάσανά μου; ή τίποτε άλλο
ζητώντας ήρθε; Ιδέστε με θεό αλυσοδεμένο
τον άμοιρο που τόσο τον εχθρεύθη
ο Δίας κ' οι θεοί τον μίσησαν όλοι,
αυτοί που συχνά βρίσκονται στα δώματα του Δία,
για τη μεγάλη αγάπη που είχα στους ανθρώπους.
Αλλοί! τι φτερούγισμα πουλιών ακούω πάλι
κοντά μου; κι' ο αιθέρας γλυκά βουίζει
από ελαφρό φτερών αχό· μέσ' στην ψυχή μου
φόβο βάνει καθετί που εδώ ζυγώνει.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή α'

Μη φοβάσαι· φιλικό σου είναι
το πλήθος μας που με άμιλλα φτερών ανέβη
ως τον βράχο αυτό, μόλις έμαθε τη γνώμη
του πατέρα· και γοργόπνοες οι αύρες

μ' εξεπροβόδησαν, γιατί ο αχός του χτύπου
του σιδήρου ως τα έγκατα έφθασε των άντρων
των δικών μου κ' έδιωξε τη δειλή εντροπή μου
που μ' εσυγκρατούσε· κι' αδέσμευτα έτσι
στο φτερωτό μου άρμα χύμιξα για νάρθω.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Αλλοίμονό μου! κι' αλλοί!
ω βλαστοί εσείς της πολύτεκνης Τηθύος
και κόρες εκείνου που γυροφέρνει όλη
τη γη μ' ένα ανύπνωτο ρέμμα,
κόρες του Ωκεανού πατέρα,
αγναντεύτε με κ' ιδέστε με εδώ πέρα
με τι δεσμά καρφωμένος στου βράχου
τα πιο ακρινά γκρεμά εγώ μένω
φρουρός σε αζήλευτη φρουρά να στέκω.

ΧΟΡΟΣ

Αντιστροφή α'

Το βλέπω εγώ και καταχνιά στα μάτια
μεστή φόβου, πολυδάκρυτη, ω Προμηθέα,
μου ήρθε, όταν είδα στους βράχους τούτους
το κορμί σου να καρφώνεται σφιγμένο
στα δεσμά τ' αδαμάντινα, γιατί νέοι ηγεμόνες
την εξουσία του Ολύμπου έχουν και με νέους
νόμους ο Δίας παράνομα τώρα
εξουσιάζει, κι' ό,τι σεβαστό και μεγάλο
πριν ήτον, σε αφάνειαν άδοξη το ρίχνει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Ω είθε στα έγκατα να μ' είχε πετάξει
της γης και στου Άδη του νεκροδέχτη
τον απέραντο Τάρταρο, με σκληρές αλυσίδες
δεμένον, π' ουδέ θεός ουδ' άλλος κανένας
να χαίρεται γι' αυτά εδώ τα δεινά μου!
Των ανέμων τώρα παιγνίδι έχω γίνει
και των εχθρών μου ο άμοιρος γίνηκα το περιγέλιο.

ΧΟΡΟΣ

Στροφή β'

Ποιος απ' τους θεούς σκληρός είναι τόσο
που να χαίρεται στη συμφορά σου; Ποιος άλλος,
εξόν ο Δίας, δεν θλίβεται για τα δεινά σου;
Ακούραστα εκείνος θυμωμένος, με γνώμη
αλύγιστη, βασανίζει τ' ουρανού ένα τέκνο
κι' ουδέ θα πάψη πριν η καρδιά του
χορτάση ή πριν με κάποια τόλμη
την αδικόπαρτη εξουσία κανείς του πάρη.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Θα χρειασθή, των θεών ο βασιληάς εμένα,
κι' ας είν' τα μέλη μου απ' τα σκληρά δεσμά βασανισμένα,
θα χρειασθή τη νέαν απόφασι να δείξω,
την που τιμές και σκήπτρο θα του αρπάξη.
Όμως με λόγια γλυκά και πειστικά αυτός τότε
δεν θα μπορέση να με σαγηνεύση,
ουδ' άγριες ποτέ θα φοβηθώ φοβέρες,
ώστε την νέαν αυτή απόφασι να καταδώσω,
πριχού απ' τα σκληρά δεσμά μου αυτά με λύση
και πριχού του μαρτυρίου μου θελήση
να πληρώση τ' αντίποινα ο ίδιος.

ΧΟΡΟΣ

Αντιστροφή β'

Τολμηρός είσαι και απ' τα πικρά σου πάθη
διόλου δεν λυγίζεις νικημένος,
μόνο τολμηρά το στόμα ανοίγεις.
Μα εμένα την ψυχή μου φόβος
για σε κατέχει, πώς θα δυνηθής
λιμένα λυτρωμού να βρης
και πώς τέρμα θα ιδής των πόνων τούτων,
που αλύγιστ' είναι η γνώμη

του γιου του Κρόνου κ' έχει
καρδιάν αμάλαχτη.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Ότι σκληρός ο Δίας είναι κι' ότι τον εαυτό του
έχει για νόμο το γνωρίζω, μα θα γίνη
μαλακός μια μέρα, όταν το χτύπημα θα λάβη
αυτό. Και τότε ταπεινώνοντας το σκληρό πείσμα
θα κλίνη τρέχοντας σ' αγάπη και φιλία
την προθυμία μου πληρώνοντας με προθυμία.

ΧΟΡΟΣ

Με λόγο ξάστερο να μου εξηγήσης όλα^
για ποιαν αιτία σ' έπιασε ο Δίας
κ' έτσι άπρεπα κι' άγρια σε βασανίζει.
'πές μας το, αν ο λόγος βλαβερός δεν σου είναι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

Πόνος για με να τα ιστορήσω και το ίδιο
πόνος να σιωπήσω· κ' έτσι κι' αλλέως είναι
δυστυχία. Αμέσως όταν οι θεοί την έχθρα
άρχισαν ανάμεσό τους κι' ανεφάνη μεταξύ τους
ο χωρισμός κι' άλλοι ήθελαν να πέση από το θρόνο
ο Κρόνος και νάναι βασιληάς ο Δίας
κι' άλλοι το ενάντιο, εξουσία αυτός ποτέ του
να μη λάβη, δεν δυνήθηκα εγώ τότε
να καταφέρω στη σωστή μου γνώμη τους Τιτάνες,
της Γης και τ' Ουρανού τα τέκνα, γιατί κάθε τρόπον
ήμερο αυτοί καταφρονώντας, ελογάριαζαν με βία
την εξουσία να λάβουν· όμως συχνά η μητέρα Θέμις
και Γαία, που μια με πολλά ονόματα είναι,
τα γραμμένα μου προμάντεψε, πως όχι
με βίαν αλλά με δόλ' ο νικητής θα λάβη
την εξουσία. Μα όσο κι' αν αυτά τους εξηγούσα,
δεν έστεργαν καθόλου να προσέξουν.
Και τότε απ' όλα πιο καλό ελόγιασα να πάρω
τη μητέρα και μαζί της να σταθώ στο πλάι
του Δία πρόθυμα. Κι' ομόγνωμα δικό του
και δικό μου βούλημα ήταν, να σκεπάση

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.